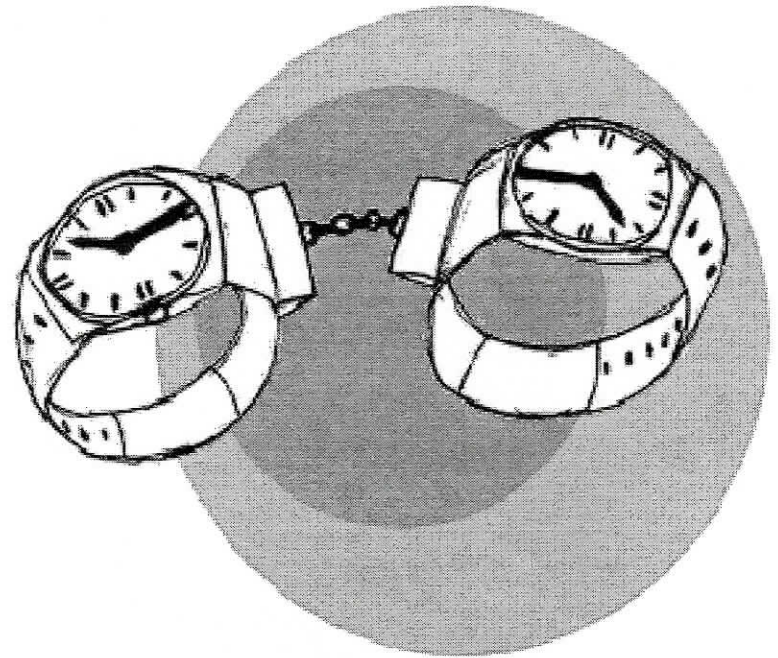

45 UUR MISERIE

***Een Kritiek Op De Wereld
Die Kapitalisme Mogelijk
Maakt***

"45 Uur Miserie"

Een kritiek op de wereld die kapitalisme mogelijk maakt.

Inhoud:

- **Voorwoord**
- **Inleiding:**
 - Meneer de minister
 - Wiens realiteit?
 - Terrorist
- **We zijn kwaad!(?)**
 - Iedereen zoekt
 - Elk uur is er één te veel
 - Doppen
- **Waarom is werk klote?**
 - Waarom zou het niet zo zijn?
 - Geketend
 - Afgeleid
 - Gehoorzaam
 - Egoïstisch
- **"De Blokk(eur)(euzes)"**
 - Sociaaldemocratisch
 - Rechts of Links?
 - Democratisch ≠ Respectvol
 - Reformistisch versus Revolutionair
- **Als ge alleen maar negatief kunt zijn, zwijgt dan**
 - Het "hoe" en het "wat"
 - Ons eigen ideaal
 - "Instant gratification"
 - Onze levens

Voorwoord

Zo, deze tekst is min of meer klaar (Alsof een tekst dat ooit is). Dit voorwoord is geschreven, na de vervollediging ervan. Ik ben beginnen schrijven met als doel een kritiek op het wetsvoorstel van Kris Peeters (Belgisch minister van oa. werk, anno 2016) neer te pennen. Dat voorstel houdt in dat hij de werkweek wil verlengen van 38 naar 45 uur. Uiteindelijk is het veel meer geworden dan dat. Ik heb het blijkbaar nogal moeilijk om mij tot één onderwerp te beperken. Het ding bleef maar groeien en groeien.

Er zullen wel mensen zijn die het helemaal oneens zijn met deze tekst. Dat is helemaal OK. Ik verwacht niet dat dit schrijven "zieltjes wint", ik ben namelijk geen politieker. Ik hoop alleen dat hij een polyloog op gang helpt trekken en in het beste geval mijzelf en anderen (nieuwe) praktijk helpt destilleren.

Er zullen ook mensen zijn die zich beledigd voelen door deze tekst. Dat is ook helemaal OK. Ik ben niet beginnen schrijven met het idee: wie kan ik nu eens lekker stroop om de mond smeren OF wie kan ik nu eens lekker beledigen? Idealistische mensen hebben de neiging om emotioneel en beschermend te zijn, als het op hun ideaal aankomt. Ik ben daar zelf ook niet onschuldig aan. Dus ik snap dat bepaalde kritieken beledigend kunnen overkomen, zonder dat ze op die manier bedoeld zijn. Als er gaandeweg toch mensen zijn die zich geschokt voelen door wat ik schrijf, dan is dat op z'n hoogst jammer. Maar dat is het leven: soms gebeuren er dingen waardoor we even uit ons evenwicht zijn. Dan is het aan elk individu om te zien hoe hij/zij er mee omgaat. Ik bedoel maar: we hebben allemaal het "recht" om beledigd te worden.

Er zullen misschien zelf mensen zijn die mij gaan betichten van alleen maar af te breken, zonder daar iets tegenover te stellen. Dat is helemaal NIET OK. Ik heb doorheen deze tekst zoveel mogelijk geprobeerd om steeds alternatieven voor te stellen. Ik denk dat ik daar redelijk goed in geslaagd ben.

In elk geval: Ik hoop dat je er evenveel aan hebt om hem te lezen, dan ik eraan had om hem te schrijven.

Inleiding

Meneer de minister

Minister Peeters wil dat het werkvolk voortaan 45 uur per week hun beste beentje voorzet. Minister Peeters neemt het dat werkvolk kwalijk boven hun stand te leven. Minister Peeters is deel van een partij die het werkvolk zou vertegenwoordigen, binnen de regering die nu de scepter zwaait: de stem van de zwakken, de onderdrukten,... (Christelijke barmhartigheid enzo)

Wiens realiteit?

Uiteraard worden ik en anderen furieus wanneer de mensen die over ons regeren het lef hebben om zulke maatregelen zelf nog maar voor te stellen. En niet onterecht: Zij brengen hun tijd door in hun villa's, domeinen, kantoren, buildings, resorts en noem maar op... Zij verdienen ongeveer 10.000 euro per maand met het bepalen van wat mag en wat niet mag. Hun beslissingen hebben dan ook nog eens een directe impact op ons dagelijks leven.

Zeg mij, mensen die zo rijk zijn en over zoveel macht beschikken, hebben die nog wel enige feeling met de realiteit? Een realiteit waarin duizenden mensen geen dak boven het hoofd hebben. Een realiteit waarin mensen hun land van herkomst ontvluchten omdat ze er kapot gemaakt worden, hier toekomen en meteen als profiteur worden gedoodverfd. Een realiteit waarin honderdduizenden mensen één of andere klotejob doen, waar ze niets van voldoening uithalen, alleen maar omdat ze geen keuze hebben (die kinderen gaan zichzelf niet voeden, weet je). Een realiteit waarin flikken er alles en iedereen die er anders uitziet uitpikken en in de bak steken, controleren, uitwijzen, afranselen of beboeten. Een realiteit waarin alcoholisme en andere verslavingen welig tieren opdat mensen voor heel even hun strontbestaan zouden kunnen vergeten. Een realiteit waarin het kapitaal zichzelf steeds meer uitbreidt en reconstrueert, zodat zij die geen geld hebben zich altijd maar meer in het nauw gedreven voelen.

Ik denk in elk geval van niet. *Die mensen hebben hun eigen realiteit.* Een wereld waarin zij 's ochtends naar hun werk gereden worden, bezig zijn met hun passie (zijnde: de politiek), bakken poen scheppen, zich buigen over de grote menselijke en (a)sociale thema's, wetten maken en iedereen die geen politicus is aanmanen zijn/haar bakkes te houden als hij of zij ook een mening heeft.

Die mensen, politiciers zoals ik ze voortaan zal noemen, hebben een missie. Hun *raison d'être*, als het ware: *alle instellingen en uitingen van de macht (flikken, ministers, ministeries, rechters, magistraten, rechtbanken, de rijken, overheden,*

wetten, decreten, staten, landen,...) op hun plaats houden. Ze doen dat dan vanuit één of ander ideologietje: blauw, rood, geel, groen,... Maar als het er op aankomt zijn het allemaal kapitalistische, machtsgeile klootzakken en kutwijven. (Misschien met uitzondering van de PVDA, dat zijn in mijn ogen gewoon ranzige Stalinisten)

Iedereen die daar buiten valt, daarmee kunnen ze doen wat ze willen. Dat zijn de muizen in hun sadistische doolhof.

Terrorist

Iedereen die het niet met hun eens is wordt als vijand bestempeld en krijgt het vroeg of laat met hen aan de stok. Het modewoord van de dag is tegenwoordig "terrorist". Moslims zijn terroristen, anarchisten zijn terroristen, stakers zijn terroristen,... Waarschijnlijk is binnenkort iedereen die niet diep genoeg buigt, als dank voor de kruimels die ze ons toewerpen, een terrorist.

We zijn kwaad!(?)

Iedereen zoekt

Er is dus kwaadheid omdat we met z'n allen meer uren per week gaan moeten werken. En nog eens: dat is terecht. 'Tuurlijk wil ik ook niet tot mijn 67e mijn kloten 45 uur per week staan afdraaien op één of andere job.

Vanuit die woede beginnen tal van initiatieven de kop op te steken. Op zich is dat hoopgevend. Mensen zijn kwaad en beginnen eindelijk een béétje te bougeren. Ik vind het een opsteker dat toch een aantal mensen begint te denken: "*En nu is het genoeg. We hebben al te veel geslikt, we gaan ons organiseren.*" Mensen zijn aan het zoeken. Ze willen zich rond één of andere vlag scharen om uiting te kunnen geven aan hun woede. Dat is een logische zoektocht.

Mijn probleem, is geen moeilijkheid met mensen die zoeken naar wat ze kunnen of willen doen. Mijn probleem, is een bezwaar tegen de voorstellen die gedaan worden en aan populariteit winnen. Met name: de oprichting van de "*Unies van blok(eurs) (euzes) tegen de 45u*".

Elk uur is er één te veel

Ik hoor de verontwaardiging over mijn standpunt al van heinde en verre afkomen. Een verontwaardiging die ik niet begrijp. *Ik ben namelijk niet tegen een werkweek van 45 uur.* Ik ben tegen elke werkweek. Of die nu 45, 38, 20 of 3 uur lang is. *Naar de hel met alle werk!*

Oei, een heilig huisje uit het traditioneel-linkse kraam dat sneuvelt. De vakbonden, de comac, blokbuster, echt elke sos of commie die ik ken, doet niets anders dan zagen over werk en over het creëren van jobs of werkgelegenheid. Steekt uw werk waar dat ik het peis!

We zijn met z'n allen gechoqueerd wanneer Ford zijn deuren sluit in Genk. Tsjaja, ik begrijp dat het voor mensen die een gezin te voeden hebben en een hypotheek af te betalen niet leuk moet zijn als je bron van inkomsten plots wegvalt. Geneukt door het kapitaal. Maar eerlijk? Dat een fabriek, die dag na dag fossiele-brandstof-zuipende en vervuilende monsters op de wegen dropt hier weg is? Daar kan ik onmogelijk rouwig over zijn... En aan de mensen die hun job verloren hebben: Good riddance, zoek wat ge graag doet in 't leven en houd u daar mee bezig zolang ge dop kunt krijgen.

Doppen

"Maar, o teerbeminde schrijver, wat zegt gij nu?! Doppen?! Dat kan je toch niemand aanraden?!" Doppen zou slecht zijn. Dan ben je een profiteur. Ik ga er niet té veel

over uitweiden, maar toch even dit: ik ben niet "voor den dop". Ik vindt dat zoiets eigenlijk niet zou mogen bestaan, in een ideale, solidaire samenleving. Maar in die samenleving is er dan ook genoeg voor iedereen, naar zijn/haar noden. In die wereld leven wij (nog?) niet. Wij leven in een wereld die in een wurggreep wordt gehouden door het kapitalisme en haar natuurlijke bondgenoot, de democratie. Zolang ik in dit kutsysteem leef, zal ik alles pakken wat er eventueel vaagweg mijn richting uitgesmeten wordt. Zolang ik het moment kan uitstellen waarop ook ik mijn arbeid moet beginnen verkopen zal ik dat doen. Ik vul mijn dagen namelijk graag zélf in. Ik beslis graag zélf wat ik met mijn tijd doe. Ik kies graag zélf waar ik moeite in wil steken en waarin niet. Vrijheid, noemen ze zoiets. Échte vrijheid.

Waarom is werk klote?

Waarom zou het niet zo zijn?

We moeten echt af van het idee dat werk heilig en onaantastbaar is. Weg met de impressie dat je móét werken om een volwaardig mens te zijn. Weg met het denkbeeld dat er één of andere eer schuilt in een bestaan als werkmens. Want wat is werk eigenlijk? Vanwaar het idee dat vanaf het moment dat je betaalde arbeid uitvoert meer waard bent dan iemand die dat niet doet? Ik ben hier uiteraard geen litanie aan het afsteken tegen "dingen doen". Ik ben er zeker van dat tekenen, schrijven, nadenken, musiceren, repareren, bouwen, afwassen, studeren, lopen, vergaderen, ... positieve dingen zijn. Natuurlijk, enkel en alleen op voorwaarde dat ze vrijwillig, in een non hiërarchische context gebeuren. Mijn doelwit is de betaalde arbeid.

Betaald werk is volgens mij een mechanisme dat bestaat om ons geketend, afgeleid, gehoorzaam en egoïstisch te houden. (Voor de sceptici: ik ben géén complottheorie-freak die overal uit zichzelf instortende WTC-torens, Reptilians, New World Orders of Protocollen Van De Wijzen Van Zion ziet.)

Geketend

Als we een job hebben "zitten we goed". Dan tellen we mee. Je moet, immers, toch je geld verdienen? Hoe ga je in godsnaam anders overleven? En je wilt toch zeker geen profiteur zijn?

Werk ketent ons: We leven in een systeem waarin ons gezegd wordt dat we pas iemand zijn wanneer we een job uitvoeren. Dat systeem houdt ondertussen wel een genocide tegen de planeet en de meeste van haar bewoners. Dat systeem, kapitalisme, zegt: hier geldt de wet van de sterkste. Het houdt ons de illusie voor dat loonarbeid ons leven verbeterd, dat het een onmisbare schakel is in een "goed" of "succesvol" leven. Daarnaast dwingt het ons ook om een baan te zoeken en te houden. Wie niet werkt is een profiteur of komt in armoede terecht. Uw arbeid of uw leven. Werk houdt ons geketend in dat we ervan overtuigd zijn geworden dat we niet zonder kunnen. We kunnen ons geen leven zonder betaalde arbeid meer voorstellen. Het is een vanzelfsprekendheid geworden. Onze hele psyche is vergroeid met het idee, dat een leven waarin je niet werkt onmogelijk is. Want wat doe je in godsnaam met je tijd als je niet werkt? Dan ga je, je toch vervelen? Of erger: dan ga je misschien wel nadenken, malen, piekeren,... Stel je voor. Die ketens kunnen veel met een mens doen.

Afgeleid

Door ons werk gaan we *afgeleid* worden. Opstaan, naar je werk, werken, naar huis, tv kijken, slapen, opstaan, naar je werk, werken, naar huis, tv kijken, slapen, opstaan, naar je werk,...

Die routine gaat door, de levende hel blijft duren,...

Omdat we vastzitten in die routine is het moeilijk om je een ander leven voor te stellen. Je staat op, want je moet naar je werk; je neemt de trein want je moet naar je werk; eens aangekomen op dat werk wordt er van je verwacht dat je, je acht uur lang (zotten!) concentreert op hetzelfde; eens je dan gedaan hebt neem je weer de trein, want je wil thuis nog iets kunnen doen;.... Als zo'n groot deel van je dag in teken staat van één en dezelfde activiteit, dan is het toch logisch dat je weinig stilstaat bij andere mogelijkheden, ideeën of activiteiten in het leven. Het wordt je gewoon onmogelijk gemaakt. Je creativiteit wordt door de hele malle molen in de kiem gesmoord.

De job zelf maakt ook dat we ons niet kunnen concentreren. Je wordt het grootste deel van je dag, meestal 5 op 7, gedwongen om je met één en hetzelfde ding bezig te houden. Je job mag nog zoveel voldoening geven of zo gevarieerd zijn als hij wil: het feit is dat je er zowel fysiek als mentaal aanwezig dient te zijn; je je werk grondig en liefst nog enthousiast moet uitvoeren, je altijd de indruk moet geven dat je bezig bent,.... Weet je hoe ze zoiets noemen? Indoctrinatie, juist ja. We zijn met z'n allen brave werkbijtjes van en voor het kapitaal.

Gehoorzaam

Een job gaat altijd hand in hand in met autoriteit en controle: die van bazen en oversten, die van jezelf en/of collega's, die van vakbondsdelegés, die van anciens tegenover nieuwe mensen, die van regeringen, die van klanten,....

Je komt basically op een plek terecht waar er van jou verwacht wordt dat je zonder morren of tegenspraak doet wat je gezegd wordt. Een plek waar velen bereid zijn om te klikken, waar je steeds kan gecontroleerd worden, waar je verantwoording moet afleggen, waar je "een teamspeler" moet zijn (als ik dat woord nog één keer hoor krijg ik diarree geloof ik)... Een mini-maatchappijtje.

Jij verkoopt je arbeid aan de laagstbiedende en in ruil daarvoor zweer je complete *gehoorzaamheid* door een contract te ondertekenen. Want wat kan er wel eens gebeuren als je je werk niet naar believen uitvoert, of je iets te veel noten op uwe zang hebt? Juist ja: Je wordt ontslagen. Daar zijn mensen dan zo bang voor. Het ontslag. Want je weet het: *geen job = geen geld (en dus geen leven) OF geen job = je bent een profiteur (en dus een sociale paria)*.

In mijn ervaring zullen mensen er veel tot alles aan doen om niet ontslagen te

worden. Je bewandelt de te bewandelen paden. Je zet geen voet voorbij de lijn en bent ten alle tijde bereid om de eisen van je oversten in te willigen. Je wil immers laten merken dat je een goede werknemer bent. Je wil kost wat kost je job behouden en wie weet: misschien wel promotie krijgen en de sociale ladder beklimmen. Daar staat dus wel tegenover dat je blaft wanneer de baas zegt dat je moet blaffen. Daarom houdt werk ons gehoorzaam.

Die gehoorzaamheid op het werk wordt gereproduceerd in andere contexten. Zoals we op ons werk naar onze baas moeten luisteren, moeten we in het dagelijks leven naar de pijpen van flikkers, rechters, security volk, controleurs op het openbaar vervoer, politiciërs,.... dansen. Al deze vormen van macht en gehoorzaamheid hebben mekaar nodig en houden mekaar dan ook in stand.

Egoïstisch

Zolang alles op de werkvloer redelijk peins en vree is, gaat alles zijn normale gangetje.

Maar wat als je eigen job of die van een collega bedreigd wordt? Economische redenen, last met je baas, last met collega's, slechte prestaties, te sterke concurrentie... Het doet er niet toe.

Op zo'n moment kan werk ons *egoïstisch* maken. Als je eigen job bedreigt wordt ga je dingen denken zoals: "Ik ga hier niet afvloeien." "Ze mogen iedereen hier ontslaan behalve mij." "Zonder mij draait dat hier allemaal vierkant." Ge voelt u bedreigd en probeert alle gelegenheden te grijpen om jezelf te redden en misschien zelf collega's zwart te maken of te verklikken. Jij kan toch onmogelijk ontslagen worden terwijl "medewerker A" allerlei dingen verkeerd doet en "medewerker B" zijn taken al helemaal niet uitvoert.

Als een collega het plots moeilijk te verduren krijgt op het werk, zie je ook iets heel eigenaardigs gebeuren. Het is ieder voor zich. Je begint te merken dat de persoon in kwestie op niet te veel solidariteit moet rekenen of in extreme gevallen zelf vermeden wordt. Je wil toch immers niet schuldig bevonden worden door associatie met die éne persoon, dat zwarte schaap?

Werk maakt ons egoïstisch omdat het ons tegen mekaar uitspeelt. Élke job in de wereld speelt zich af binnen de context van het kapitalisme. Of je nu leuke collega's hebt of niet, of jij nu veel voldoening uit je job haalt of niet, of je werk er nu uit bestaat om mensen te helpen of niet, of je nu je eigen baas bent of niet,.... er is altijd wel een winst die moet gemaakt worden of een subsidie die niet mag misgelopen worden. Het kapitaal werkt op die manier: we moeten tegen mekaar concurreren. In die kweekvijver van concurrentie en het beschermen van het eigen hachje is het toch niet onlogisch dat mensen monsters worden? En dan ook monsterlijke dingen doen.

“De blokk(eur)(euzes)”

Sociaaldemocratisch

Goed, nu terug naar de “Unie der blokk(eur)(euzes) tegen de 45 u”. Het enige wat ik daar hoor is: we moeten het oude systeem behouden. Ik hoor enkel (een) sociaaldemocratisch(e) discours en argumenten.

Ik wil dat het kapitalisme oprot en uitsterft. Hoe gaat die slogan weer? “Als wij niet willen ten onder gaan aan het kapitalisme, moet het kapitalisme ten onder gaan aan ons.” Voila, dat wil ik. Een eind van het systeem dat mens, planeet en dier in een wurggreep houdt. Is dat hoog gemikt? Ja. Is dat erg? Nee.

Wat ik mis bij de “blokk(eur)(euzes)” is een fundamentele kritiek op het kapitalisme en de staat. Ik vermeld de staat, omdat de “Unie van blokkeurs en blokkeuzes” zich bedient van een rebelse, antiautoritaire taal (en in mijn ogen slechts de status quo in stand willen houden) én er ook anarchisten in aanwezig zijn. Er wordt gesproken over de wet Peeters, en nog eens: ik vind die uiteraard ook écht fucked up, maar die wordt nooit echt in een bredere politieke context of traditie geplaatst.

Dat sociaaldemocratische discours wordt volgens mij duidelijk in de communicatie van de blokkeurs: “De huidige rechtse regering tracht in de nabije toekomst een verregaande flexibilisering van de arbeidsmarkt door te voeren...”, “Wij willen een vereniging zijn die op een democratische en egalitaire manier lokale groepen wil coördineren en ondersteunen.”, “Loonsverhoging bij topmannen, miljarden aan gevechtsvliegtuigen, de panama-papers, 4x meer subsidies aan bedrijfswagens dan aan openbaar vervoer,... oordeel zelf wat moet worden hervormd.”,...

Rechts of Links?

Uit bovenstaande zinnen leidt ik al enkele dingen af. De nadruk die wordt gelegd op “de huidige RECHTSE regering” viel mij meteen op. Natuurlijk zijn rechtse rakkers van nature repressief en autoritair. Maar waarom zou een linkse regering dat niet zijn? Ik ben niet “links” of “rechts”, of toch zeker niet in de klassieke zin van die termen. Mijn anarchisme zal uiteraard meer raakvlakken hebben met links, omdat het oa ook mijn antifascisme, solidariteitsgevoelens en wantrouwen tegen de vrije markt omvat. Dat wil echter niet zeggen dat ik mijzelf als een links iemand beschouw. Of op z'n minst niet alle linkse mensen toffe peren vind en alle linkse daden goedkeur, enkel en alleen omdat ze links zijn.

Want waarom zou links niet repressief kunnen zijn? Uiteraard geef ik de cliché voorbeelden, maar een Stalin was ook links en dat was één van de grootste massamoordenaars uit de vorige eeuw. Trotsky was ook links en die man heeft bij de “bevrijding” van Kronstadt artillerie achter zijn eigen manschappen gezet, waarvan er 10.000 stierven, om zo de anarchistische opstand bloedig neer te slaan. De Sp.a is

ook links en dat zijn gewoon een bende kapitalisten en autoritair. De Pvda is ook links, zij noemen zichzelf Marxisten. De ideeën van Marx staan bekend als “autoritair communisme”. Uit een kritiek van Michael Bakoenin, op Marx, kunnen we het volgende lezen:

“Net als wij willen de autoritaire communisten de afschaffing van het privé-eigendom. Zij onderscheiden zich hoofdzakelijk hierdoor van ons, dat zij de onteigening van alle eigendom door de staat wensen, terwijl wij daarentegen hetzelfde willen bereiken door de afschaffing van de staat en het natuurlijk door de staat gewaarborgde juridisch recht. (...) De staat, zeggen zij, moet de enige grondbezitter en tegelijk de enige bankier zijn. Alleen de staatsbank, die de plaats inneemt van de momenteel bestaande particuliere banken, mag de nationale arbeid van geld voorzien, zodat alle arbeiders, land- en industriearbeiders, in feite loonarbeiders van de staat worden. (...) Het is duidelijk dat het systeem van Marx tot de instelling van een zeer sterke zogenaamde volksmacht leidt. Dat wil zeggen tot de heerschappij van een intelligente minderheid die als enige in staat is een oplossing te bieden voor de ingewikkelde problemen die zich bij een centralisatie onvermijdelijk voordoen, en het gevolg is de onderwerping van de massa's en hun uitbuiting door deze intelligente minderheid. Dit is het systeem van de revolutionaire autoriteiten, van de opgelegde en van boven geleide vrijheid dat wil zeggen, het is een schreeuwende leugen.”

Zo, daar gaat het mij om. Marx propageert een heel sterke, autoritaire regering van enkelen, die het proletariaat naar het socialisme zou begeleiden. Laat nu net die ideologie diegene zijn die in de laatste 100 jaar het meeste staatsmoorden heeft begaan. Elke regering die zichzelf als Marxistisch beschouwd, heeft gedaan waar oa. Bakoenin voor gewaarschuwd heeft. Ze hebben zich schuldig gemaakt aan: het onderdrukking, uitbuiten, uitmoorden en terroriseren van grote groepen mensen. Let op, ik noem Peter Mertens en de zijnen geen moordenaars of terroristen. Die mensen zijn volgens mij niet uit op genocide. Maar nu ze in de oppositie zitten, komen ze rebels en aantrekkelijk over. Ze zijn een stem tegen het establishment. Dat heeft een grote temptatie op mensen die de huidige gang van zaken beu zijn. Nu, stel dat ze ooit wél verkozen worden en van de macht proeven? Ik kan mij alleen maar inbeelden dat een partij die in se autoritair is (weet je nog “autoritair communisme”), wanneer ze aan de macht komt, enkel nog autoritairder gaat worden. De geschiedenis spreekt ook niet echt in hun voordeel, op dat moment hebben zij de touwtjes in handen en kunnen ze het belang en de macht van de staat

alleen maar benadrukken en uitbreiden.

Dus, uiteraard: kanker op met je rechts, maar steek dat hele links ook maar waar de zon niet schijnt.

Democratisch ≠ Respectvol

De volgende uitspraak waar ik op afknap is: *“Wij willen een vereniging zijn die op een democratische en egalitaire manier lokale groepen wil coördineren en ondersteunen.”*

Ik heb meer en meer problemen met het woord “democratisch”. Het wordt steeds maar weer als synoniem gebruikt voor termen zoals “eerlijk”, “vrijheidslievend”, “juist”, “strevend naar gelijkheid”, “respectvol”, “rechtvaardig”,... en dat is fout. Ik loop niet hoog op met de democratie. Zowel met de “parlementaire democratie” als met, wat bekend staat als, “basisdemocratie”. Volgens mij staat elke vorm van democratie haaks op de termen die ik hierboven aanhaal.

Democratie is een systeem dat (bijna) nooit in twijfel wordt getrokken. Dat maakt het ook zo moeilijk te bestrijden. Het zit als volgt in de hoofden van haar verdedigers (en bij uitbreiding, de hoofden van bijna de gehele mensheid): *de democratie is het summum van de menselijke beschaving. Het is het enige systeem dat er succesvol in slaagt om de mensheid in harmonie te laten samenleven. Het is juist en het kan niet weerlegd worden.* Van arrogantie gesproken.

Als anarchist wil ik zelfbeschikking. Ik wil zelf kunnen beslissen wat ik wel en niet doe. Ik wil geen staat of andere entiteit die mij tot iets kan dwingen, of die mij iets kan verbieden. De enige zelfopgelegde “regel” die mijn autonomie iet of wat limiteert is dat *mijn vrijheid de vrijheid van een ander individu niet mag beperken.* Democratie zorgt ervoor dat ik die zelfbeschikking niet kan uitoefenen.

Democratie gaat uit van de autoriteit van de meerderheid. Wat is dat, die meerderheid? Bestaat er zoiets? Ik denk dat die meerderheid nooit het grootste deel van een bevolking is, alleen maar de grootste groep minderheden. Bijvoorbeeld, stel dat 30% van een bevolking optie **A** kiest. 25% kiest voor **B**. 20% geeft hun voorkeur aan **C**. 15% gaat voor **D**. Ten slotte geeft 10% van die bevolking hun stem aan **E**. Volgens het democratische principe wint de meerderheid. In dit geval **A**. 30% van een bevolking beslist dus in wat voor wereld de overige 70% moet leven. Dat is toch hallucinant?! Wat als die 30% een bende randdebielen zijn? (Alvast mijn excuses aan alle randdebielen. Wat mij betreft zijn jullie OK) Wat als die dertig procent fascist zijn? Of het ergst van al, wat als die 30% Groenen zijn? Stel je voor, een bende hippies aan de macht. (Alvast mijn excuses aan alle hippies. Wat mij betreft zijn jullie OK (soms toch) (...misschien) (...een beetje))

Ik hoor al stemmetjes opgaan die zeggen: “Dat is toch rechtvaardig? Zo werkt de wereld.” Neen, zo werkt de parlementaire democratie. Die geeft ons de illusie dat

iedereen betrokken wordt en iedereen dus meebeslist. Daar klopt niets van. Er zit immers geen gevaar in het geven van stemrecht aan minderheden. Hun voorkeuren en idealen zijn dus automatisch ook in de minderheid. Die ideeën zullen dus nooit een belangrijke rol spelen in de democratie. Errico Malatesta, een Italiaans Anarchist zei over meerderheid en minderheid:

“Het feit dat je de meerderheid aan je kant hebt, bewijst op geen enkele manier dat je ook gelijk hebt. Integendeel, de mensheid stijgt juist boven zichzelf uit door de inspanningen en initiatieven van individuen en minderheden. De meerderheid is daarentegen, tot in het diepst van zijn wezen: traag, conservatief en onderdanig aan grotere macht en gevestigde privileges.”

Zeker de parlementaire democratie zegt ons dat het leven zwart-wit is. Ofwel ben je voor, ofwel ben je tegen. Het houdt geen rekening met nuance of grijswaarde. Je stemt op partijen die op voorhand al ideeën hebben uitgedacht. (Oef, gelukkig maar! Hoeven we zelf niet meer na te denken!) Of je eigen specifieke ideaal naar voor komt in een verkiezingscampagne berust op louter toeval. Je geeft je stem niet aan ideeën, maar aan partijen en volksvertegenwoordigers. Nog eens zo'n arrogantie. Er wordt eigenlijk gestemd op de beste bullshitter. De persoon en/of de partij die, het volk het best kan overtuigen dat hij/zij de juiste mens(en) (is) (zijn) om dat volk te regeren, krijgt de prijs. Die persoon of partij wordt dan zagezegd door ons afgevaardigd om onze bekommernissen, gedachten en ideeën te gaan vertegenwoordigen. Fuck dat! Ik heb echt niemand nodig om dat voor mij te doen. We weten zelf toch het best wat we willen in ons leven? Niet één of andere dikbetaalde clown.

Ik zei dus al dat het voor mij om zelfbeschikking draait. Ik wil zelf mijn gedachten kunnen omzetten in daden. Zelf mijn verlangens vervullen. De democratie neemt die zelfbeschikking van mij af. Elke vorm van democratie maakt gebruik van verkiezingen. Of het nu om de “parlementaire” of de “basis” variant gaat. Ze geeft mijn wil, gedachten, autonomie en vrijheid weg aan een macht die buiten mijzelf staat: de meerderheid. Ik beslis zelf, uiteraard in vrije samenwerking met anderen, niet meer over mij eigen lot.

En nu even terug naar het begin: mijn afwijzing van de democratie duidt niet op een gebrek aan respect, wil tot samenwerken of één of andere zieke egotrip. Ik ben er van overtuigd dat mensen zich juist wél moeten organiseren, wél moeten samenwerken, wél respectvol met mekaar moeten leren omgaan, wél eerlijk en rechtvaardig moeten zijn. Dat kunnen we volgens mij bereiken door onszelf steeds maar opnieuw te trainen en te blijven trainen in een soort van *vrije, non-hiërarchische, autonome* (daarmee bedoel ik: los van politieke partijen of belangengroepen), *op wederzijdse toestemming gebaseerde levensstijl.* Een

levensstijl die alles waar we maar aan kunnen denken kan omvatten: de manier waarop we tegen elkaar spreken, hoe we met elkaar omgaan, hoe we actie voeren, hoe we relaties hebben, hoe we onze kinderen opvoeden,...

De democratie staat in mijn ogen haaks op deze levensstijl. Ze bestaat om machthebbers en onderdrukten op hun voorgeschreven plaats te houden.

Reformistisch versus Revolutionair

Uiteindelijk komen we terecht bij wat mij misschien wel het meeste irriteert in de communicatie van de Unies tegen de 45 uur: "(...),... *oordeel zelf wat moet worden hervormd.*" Daar heb je het... De ultieme kleurbekening vervat in 6 woorden. De blokkeurs en blokkeuzes spelen open kaart en komen er schijnbaar zonder enige schroom voor uit dat ze geen enkele interesse hebben in een radicaal nieuwe wereld. Integendeel: door de term "*hervormen*" te gebruiken geven ze aan dat ze gewoon terug willen naar het oude. Dat noemen we reformisme, dames en heren.

Wel, ik ben niet geïnteresseerd in reformisme, ik ben geïnteresseerd in revolutie. Ik wil breken met het oude. Ik heb geen zin in initiatieven zoals de Unies tegen de 45 uur, of Hart boven Hard die pas opgericht worden wanneer de middenklasse haar privileges dreigt te verliezen. Ik vind het spijtig dat zulke organisaties zich bedienen van één of andere rebelse taal, terwijl hun rebellie zich vooral beperkt tot het veilig stellen van hun eigen privileges. Ze springen in het oog bij mensen die zin hebben om dingen te doen, maar hebben volgens mij alleen maar een terugkeer naar de oude wereld in aanbod. Een terugkeer naar de welvaartsstaat. Die welvaartsstaat, beste lezer, was ook al kapitalisme. Maar een soort van kapitalisme waarin de middenklasse zich wél op haar gemak voelde. Toen kon die nog naar hartenlust de barmhartige samaritaan uithangen. Iedereen die het minder goed had af en toe een cent toewerpen, om zichzelf daarna te feliciteren met hun o zo goede inborst. Dit, terwijl het kapitalisme tijdens de welvaartsstaat ook al aan het moorden en vernietigen was.

Wat is mijn voorstel? Revolutie dus. Als ik het over revolutie heb, dan heb ik het over een anarchistische revolutie. Een revolutie die alle macht en autoriteit omver werpt, zonder daar een andere macht of autoriteit voor in te wisselen. Weg met de heersers, gedaan met despoten, naar de hel met ministers, dood aan presidenten, vuur voor paleizen. Geen meesters, geen knechten. Nu, wanneer het woord revolutie valt denken mensen al snel aan een korte, hevige periode van omwenteling. Bijvoorbeeld de Russische revolutie, de Franse revolutie of de meer recente revoluties in Egypte en Tunesië. Deze revoluties worden steeds een jaartal toegeschreven, alsof ze een werk van korte adem geweest zijn. Daar klopt uiteraard helemaal niets van. Als ik revolutie voorstel, is dat geen kwestie van de wapens opnemen, de Wetstraat bestormen en de macht omverwerpen. Een revolutie is een werk van dagen, weken, maanden, jaren of misschien zelf generaties.

Misschien is de revolutie nu al bezig. Misschien is de revolutie begonnen op het moment waarop verschillende individuen het idee kregen dat ze het oude weg willen en willen streven naar het nieuwe. Ik denk ook niet dat "de revolutie" één beslissende strijd zal zijn, maar dat er nood zal zijn aan revolutie, na revolutie, na revolutie,... Het kan onmogelijk zo zijn, dat er één krachtmeting gaat plaatsvinden en dan ofwel "goed" ofwel "kwaad" als winnaar uit de bus gaat komen.

Ik denk dat er meerdere "goeden" en meerdere "kwaden" bestaan. Zo zijn de staat en het kapitaal niet mijn enige vijand. Wat doen we bijvoorbeeld met georganiseerde religies, die mensen al eeuwen lang onderdrukken, dom houden, bestelen, uitmoorden? Wat doen we met maffia types, die bij het ontbreken van een gecentraliseerde macht ook zeker hun deel van de koek gaan willen opeisen? Wat doen we met fascisten, die andere groepen mensen haten omwille van zoiets banaals als huidskleur of etnische achtergrond? Langs de andere kant zullen er ook wel (groepen) mensen bestaan waar ik affiniteit mee heb, maar die niet 100% hetzelfde denken als ik. Er zullen ook gewoon ideeën bestaan waar ik nog nooit van gehoord heb, maar waarvan blijkt dat ik er mij volledig kan achter scharen. Ik denk dat we zeker al kunnen nadenken over welke invloed al deze groepen en ideeën zouden kunnen hebben tijdens een revolutie, maar dat het heel moeilijk te voorspellen is wat er juist gaat gebeuren.

Waar ik eigenlijk naartoe wil is: ik weet dat ik deze wereld weg wil. Ik heb een redelijk idee van de principes waar een nieuwe wereld voor mij part rond mag draaien. Ik heb een redelijk idee van welke filosofieën, van mij, geen plaats in die wereld zouden krijgen. Waar ik geen idee van heb is hoe bepaalde machtsgroepen zouden reageren op een revolutie, hoe de gemiddelde mens omgaat met een revolutie, hoe ikzelf zou reageren op een revolutie, of ik zou terugkrabbelen of niet, of een poging tot revolutie de wereld niet naar de kloten helpt,... (Een interessant boek rond dit thema, eigenlijk een beetje een must read, is "De ongekende revolutie" van Volin)

Toch is de reden pro revolutie sterk genoeg om alle twijfels weg te nemen en in het diepe te springen: *we verdienen beter*. Gevangenen verdienen beter dan het leven van eindeloze routine, waarbij hun hele doen en laten wordt geregeld en gecontroleerd. Armen verdienen beter dan elke dag stress, miserie en angst omdat je moet knokken om te overleven. Etnische minderheden verdienen beter dan veracht en lastiggevallen te worden omdat een paar debielen hen als untermenschen beschouwd. Vrouwen verdienen beter dan als tweederangsmensen gezien te worden. Lesbiennes en homo's verdienen beter dan dat hun seksuele en amoureuze relaties onnatuurlijk worden bevonden. Transgenders verdienen beter dan als freaks te worden beschouwd. Niet Europese culturen verdienen beter dan steeds maar weer te horen krijgen dat Europa het begin van de beschaving is en daarom superieur. Dieren verdienen beter dan een leven dat in teken staat van consumptie door de mens. Mensen verdienen beter dan een leven dat in teken staat van controle

door de staat of andere machtsgeile klootzakken of kutwijven. Kinderen verdienen beter dan vanaf hun geboorte geïndoctrineerd te worden door een systeem dat hun zegt wat kan en wat niet kan, maar tegelijk wel de wereld rondom hen naar de hel aan het krijgen is.

Reformisme is streven naar oude wijn in nieuwe zakken. Revolutie wil de wijn opdrinken, de zakken verscheuren en zich afvragen of er buiten wijn nog dingen de moeite waard zijn om te proeven.

Als ge alleen maar negatief kunt zijn, zwijgt dan.

Het "hoe" en het "wat"

Ik heb in voorgaande pagina's geprobeerd om mijn visie, bedenkingen en ergernissen bij bepaalde tendensen uit de doeken te doen. Ik heb geprobeerd om na te denken over alternatieven. En natuurlijk: ik vind het ook goed, zoals ik eerder zei, dat mensen dingen willen doen en aan het doen zijn. Dat er mensen bestaan die het niet eens zijn met deze wereld en haar onderdrukking, juich ik toe. Dat ze er ook naar handelen is nog veel beter. Ik ben het gewoon soms oneens met het "hoe" en het "wat".

Neen, niet alle initiatieven zijn positief, enkel en alleen omdat ze genomen worden. Neen, niet elke actie is efficiënt, enkel en alleen omdat ze gebeurt. Neen, niet elk discours is interessant, enkel en alleen omdat het bestaat. Niet elke groep is goed bezig, enkel en alleen omdat ze is opgericht. En dat mag allemaal gerust wel eens gezegd worden, zonder dat dat een persoonlijke belediging is. Daar gaan we ons allemaal een gedacht van moeten maken. Of toch op z'n minst, als we voor een nieuwe wereld willen gaan. Wat die nieuwe wereld ook mag zijn: volgens mij is het goed om te discussiëren, om elkaar kritiek te geven, om op die manier samen tot nieuwe ideeën en praktijken te komen.

Ons eigen ideaal

Ik stel ook nog het volgende voor (ziet ge wel, dat ik niet alleen afbreek): Laat ons breken met initiatieven en partijen zoals Hart Boven Hard, De Unie der blokk(eur) (euze)s tegen de 45 u, de PvdA, de Piratenpartij, het JOC, ... Laat ons eindelijk terug beginnen nadenken over onze eigen mogelijkheden. Het is inderdaad leuk om soms eens andere taal te horen dan de usual neo-liberale, ongelooflijk rechtse zever. Maar daarom zijn zij die die taal uitten toch niet per se onze bondgenoten?

Ik veronderstel dat sommige individuen/groepen, die zichzelf als anarchistisch beschouwen, soms wel eens kunnen samenwerken met linkse/hippie/communistische groepen. Sterker, ik denk dat die samenwerking soms wel eens kan slagen. Meegaan in hun discours is mij echter een stap te ver. Je verliest je eigenheid en verraad je eigen idealen. Ik hoor geregeld de commentaar dat bovengenoemde groepen "tenminste iets doen".... Ja? Wat dan? Buiten passief of ludiek verzet, zieltjes winnen voor de partij of super autoritair zijn zie ik niet veel gebeuren. Daar kunnen we het als anarchisten toch helemaal niet mee eens zijn? Ik dacht dat anarchisme o.a. betekent dat je wil vechten voor een wereld waarin geld en macht niet meer bestaan? Dat we niet genoeg nemen met een wereld die "iets minder rechts is"?

Nu we het toch hebben over dat vechten voor een nieuwe wereld. Zou het trouwens ook niet beter zijn als we stoppen met anarchisme, directe actie, activisme, whatever, ... te zien als een hobby? Als we ophouden met de anarchist uit te hangen in een paar specifieke situaties maar er gewoon naar beginnen leven? Pas op, ik pleit niet voor één of andere levensstijl waarin het nooit over iets anders dan "de strijd" kan gaan. Zelfontplooiing en je gewoon bezig houden met de dingen die je graag doet zijn op z'n minst even belangrijk. Misschien bedoel ik dat het gewoon geen kwaad kan om de dingen eens wat serieuzer te gaan nemen.

"Instant gratification"

Ik zie rondom mij veel mensen, die ik als de moeite waard en verstandig beschouw, steeds maar weer in de vallen van deze maatschappij trappen. Dan heb ik het over de facebooken van deze wereld. Over "seriekes checken". Dan gaat 't mij over de constante focus op feesten. 't Draait rond de fucking Smartphone. Let op, ik ben zeker ook schuldig aan een deel van die dingen. Ik probeer op z'n minst wel bewust te zijn van de dynamieken waarin ik verstrikt geraak. Ik probeer te vechten tegen mijn neigingen om erin mee te draaien.

Alle dingen die ik als voorbeeld heb gegeven, hebben één ding gemeen: ze bieden ons *instant vervulling* aan. We leven in een wereld waarin consumptie het hoogste goed is. Wel, constante blijheid is het meest gegeerde product der consumptie geworden.

Dingen die langer duren of waarin grote(re) moeite dient gestoken te worden zijn niet aantrekkelijk omdat ze energie van ons kosten. Daarom is het denk ik zo moeilijk om mensen bij de anarchistische strijd te betrekken. Vergaderen, discussiëren, jezelf blijven voeden met ideeën, acties plannen en ondernemen,... zijn niet zo evident of aantrekkelijk als andere dingen. Daar komt dan ook nog eens bij kijken dat we niemand willen dwingen om deel te nemen aan onze activiteiten. (Damn, was ik maar ne commie, zo nen verticale partijstructuur is soms redelijk aantrekkelijk) Zo worden we, zonder dat we het zelf beseffen, marionetten van het systeem.

En juist dat bedoel ik met de dingen een beetje serieuzer beginnen nemen: laat ons afstand proberen nemen van de dingen die ons mak houden. Laat ons inzien dat de Smartphone veel meer van onze tijd opeist, dan dat een telefoon zou mogen doen. Laat ons beseffen dat een eindeloze reeks selfies online zetten niet per se het belangrijkste is ter wereld. Laat ons doorhebben dat een progressieve post rebloggen op facebook misschien niet genoeg is. Dat dat geen goed substituuat is voor sociaal engagement.

Het leven is niet altijd rozengeur en maneschijn, het is niet altijd gemakkelijk. Misschien stoppen we dan ook best met onszelf de illusie voor te houden dat alles altijd leuk, intrigerend, entertainend of origineel moet zijn. Misschien kunnen we

onszelf terug aanleren om voorbij de wereld van de instant vervulling te kijken en op lange termijn denken hoe we willen dat ons leven eruitziet.

Onze levens

Volgens mij zou het positief kunnen zijn als we ons zo organiseren, dat ons leven een constante afwisseling wordt van praktijk in theorie en van theorie in praktijk. Veel mensen zijn natuurlijk vergader-, lezing-, discussie- of leesmoe. Toch denk ik dat je geest voeden een onmisbaar deel van een af te leggen parcours is. Op voorwaarde dat aan die theorie ook meteen praktijk gekoppeld wordt. Het volstaat niet alleen om te lezen over bv. stenen smijten naar de flikken, om daadwerkelijk iets te veranderen moet je ook zelf die steen gaan oprapen en richting Van der Smissen keilen. (Respect Tanguy)

Het is, denk ik, ook nuttig als alle leden van een groep mekaar spontaan wijzen op storend of irritant gedrag. Dat, dat respectvol gebeurd is al niet 100% logisch. Dat daar ook respectvol op gereageerd wordt is nog ander paar mouwen. Het is gewoon belangrijk dat we een wereld creëren waarin iedereen zich op zijn en haar gemak voelt, zonder dat iemand het gevoel krijgt dat ze hun eigenheid moeten opofferen voor de groep.

Ik geloof dat we veel zaken, die we zouden kunnen toepassen in onze strijd, ook kunnen en moeten toepassen in onze eigen levens. Het politieke en het persoonlijke zouden op één lijn moeten kunnen komen te staan. Dat bedoel ik wanneer ik het eerder had over een *vrije, non-hiërarchische, autonome, op wederzijdse toestemming gebaseerde levensstijl*. De zoektocht naar die levensstijl kan niet gemakkelijk zijn. Ik weet ook niet 100% hoe we hem moeten voeren. Daar kunnen we alleen achter komen door zelf na te denken en met elkaar te praten. Door in ons dagelijks leven te zoeken naar communicatie en actiemethodes die inclusief en efficiënt zijn.

Het kan volgens mij de moeite waard zijn om die methodes te ontwikkelen en proberen te verspreiden. Zonder dat ze doctrine of wet worden. Want: als niemand mij kan dwingen om bepaald gedrag te vertonen; dan kan ik ook geen claim leggen op iemand anders' doen en laten.

Het is immers toch belangrijk om onszelf niet alleen te bevrijden van de systemen die ons onderdrukken van boven- en buitenaf? Het is toch even belangrijk om de systemen die binnenin ons zitten ook aan te vallen? Om de smerige idealen en gedragingen die deze wereld ons aanleert te vernietigen? Zoniet, kunnen we na de vernietiging van het bestaande opnieuw beginnen. Als we niet op een vrije manier met onszelf en anderen leren omgaan zal de ideologie van de oude wereld, via ons, de nieuwe bereiken.

